

پہ تیتوسا - پولسے کاگد

پہ تیتوسا پولسے کاگدے پجار

سلام و دروت

- ① چہ پولسے نیمگا، من پولس کہ
هُدائے هزمتکار و ایسا مسیہئے کاسدے
آن کہ هُدائے گچین کرتگیانی ایمانا
مُہتر بکنان و آیانی راستیئے زانتا دیما
ببران، هما راستی کہ دیم پہ هُدائرسیا
رهشون بیت. ② اے زانت مارا
ابدمانیین زندئے اُمیتا دنت و هُدا کہ
دروگ نبندینت، آیا ہم چہ آزلا اے
ابدمانیین زندئے واده کرتگ. ③ مئے
رگینوکین هُدایا، وتی هُکمئے برکتا، اے
پئیگامئے جار جنگئے زمه واری منا داتگ
و اے پئیما وتی هبری پہ وهد زاهر

کرتگ.

۴) په تیتوسا که منی و آییئے ایمان
یک انت و ایمانئے هسابا منی هکیگین
چک انت.

ترا چه هداین پت و مئے رگینوکین
ایسا مسیهئے نیمگا رهمت و ایمنی سر
بات.

په تیتوسا پولسئے پرمان

۵) من ترا پمیشکا کریتئے جزیرها
نادینت و شتان که تئو ناسرجمین کاران
بگیشینئے و هر شهرا گماش گچین بکنئے
و کاران آیانی دستا بدئیئے، هما پیما که
من ترا حکم داتگآت. ۶) گماش باید

انت انچینئے بیت که آییا مردمانی
مَلامت پر مَبت، گۆن وتی جَنا وپادار
بیت، آییئے چک باورمند بنت و چشین

کارے مکنت کہ گسے آیانی سرا سرکشی
و ناپرمانیئے بہتامے جت بکنت. (۷)

کلیسائے کماشا ہدائے لوگئے زمہ گوں
انت، پمیشکا باید انت آیا مردمانی
مَلامت پر مہیت، گروناک مہیت، دمانا
زہر مگیپت، شرابیے مہیت، شدتیین
مردمے مہیت و پہ زر و مالا لالچ و تماہ
مکنت. (۸) کماش باید انت مہمان نواز

بہیت، شری و نیکیا دوست بداریت،
داشتی بہیت، پھریزکار، پاک و پلگار و
شہم و رہدار بہیت. (۹) کماشا ہما

پُراہتبارین تالیم کہ دئیگ بوتگ، باید
انت آییئے سرا مہر بوشتیت تانکہ آ
دگران گوں شریں تالیم دلبڈی دات
بکنت و ہما کہ اے تالیمئے ہلاپ انت،

آیان سرپد کرت بکنت کہ آرد انت. (۱۰)

چیا کہ سرکشیں مردم و پوٹار و پریبکار
باز انت، ہاس سنت کنگئے منوکانی تھا.

اے مردمانی دپ باید انت بند کنگ (۱۱)

بیت، چیا کہ پہ وتی لالچ و تماہا لہتین
لوگا سر جما تباہ کنگا آنت. اے آنچین
تالیم دئیگا آنت کہ باید آنت مدئنت.

۱۲) اِشانی جندئے شائرِیا گوشتگ:

”کَریتئے مردم پُشتی دروگبند آنت،

و کُشی آنت و

جانڈزین لاپی آنت.“

۱۳) اے گواہی راست آنت، پمیشکا

پہ ترندی سریدش کن کہ راستین

ایمانئے سرا مہر بوشتنت و ۱۴)

یہودیانی و تگرین کسہان دِلگوّش مکننت
و چُشین مردمانی ہکمان گوّش مدارنت

کہ چہ راستیا بر گشتگ آنت. ۱۵) پہ

پاکدلیں مردمان ہر چیز پاک و ساپ
آنت، بلہ آ مردم کہ پلّیت و ناباور آنت، پہ

آیان هر چیز ناپاک انت. اسلا، اے
 مردمانی پگر هم پلّیت انت و زمیر هم.
 (۱۶) اے مردم گوشت که ما هدایا زانین،
 بله آیانی کار پیّش دارنت که آییا نزاننت.
 چُشّین مردم بَرّناک انت، ناپرمان انت و
 هچّ شرّین کاررے کابل نه انت.

شرّین کار و کرد

(۱) هما چیزانی تالیم بدئے که گوّن
 راستیا همدپ انت. (۲) مزن امرین
 مردینان تالیم بدئے که گران و سنگین
 ببنت، شرّیدار ببنت و داشتش ببیت. باید
 انت آیان راستین ایمان و مهر و سگ و
 برداشت ببیت.

(۳) همه دُولّا مزن امرین جنینان
 تالیم بدئے که شرّیدارین زندے
 بگوازیمنت، باپشتا هبر مکننت و شرابی
 مبننت. آ باید انت شرّین کار و کردئے

درس و سَبگا بدئینت. (۴) گڑا گسترین
جنینان سر و سوچ کرت کنت کہ چوں
وتی لوگواجہ و چُگان دؤست بدارنت،
(۵) چوں داشتیش بیت و پاک و پارسا
ببنت، چوں وتی لوگئے کاران دلگوش
ببنت، چوں مهربان و وتی لوگواجہانی
پرمانبردار ببنت تانکہ کس ہدائے ہبر
بہتام جنگ مبیّت.

(۶) ہمے پیما ورنائین مردینان ہم
دلبدی بدئے کہ داشتیش بیت. (۷) تئو
ہر شرین کارا پہ آیان مسالے ببئے. تالیم
دئیگا تچک و راست و گران و سنگین
ببئے و (۸) تئی ہبر و بئیان راست
ببنت کہ کس آیان تہا ردیے در گیتک
مکنت و تئی بدواہ پشل و شرمندگ
ببنت و مئے ہلاپا ہچ بدین ہبرے کرت
مکنت.

۹ گلامان تالیم بدئے کہ ہر کارا

وتی واجھانی پرمانبردار ببت، آیان وش
و رزا بکنت، گون آیان همجوابی مکننت،

۱۰ چہ آیانی مالان ہچ چیز مدزنت و

شرین امانتدار ببت تانکہ ہما تالیم کہ
مئے رگینوکین ہدائے بارئوا انت، آتالیم

پہ مردمان دلکش بکنت. ۱۱ چیا کہ

ہدائے رھمت کہ سجھین مردمان رگینت

کنت، زاهر بوتگ. ۱۲-۱۳ اے رھمت مارا

تالیم دنت کہ ما وتا چہ ہدانا پرمانی و

دنیاوی ہئوا و ہئوسان دور بداریں و

ہمے وھدا کہ ما وتی مبارکین اُمیتئے

انتزار و ودارا این، بزان وتی مزنین ہدا،

وتی رگینوکین ایسا مسیہئے پُرشوکتین

ایگئے ودارا این، اے دنیاویا پہ چندئے

داشت و پھریزکاری و ہداترسی زند

بگوازینین. ۱۴ ایسا مسیہا وتی زند پہ

ما ندر کرت کہ مارا چہ مئے سجھین

سلکاریان بمؤکیت و پہ وت کئومے پاک

و پلگار بکنت کہ آییئے جندئیگ بییت و
اے کئوم پہ شرّین کارئے کنگا ھبیگ و
ھدؤناک بییت.

۱۵) اے ھما چیز انت کہ تئو باید انت
اِشانی تالیمہ بدئیئے. گؤن سَرجمین
اھتیارے آیان دلبڈی بدئے و پہ ترندی
سریدش کن. مئیل کہ مردم ترا بے ارزش
سرید ببت.

ھدائے رھمتئے میراسدار

۱) باورمندان یاتا پَرّین کہ ھاکم و
اھتیاردارانی اِزتا بکنیت، آیانی
پرمانبرداری بییت و پہ ھر شرّین کارئے
کنگا تئیار بییت. ۲) ھچگسا بھتام
مجنیت و گؤن مردمان اڑ و کڑ مکنیت،
باید نرمدل بییت و گؤن سَجھین مردمان
پہ بیگیری پیش بیایت.

۳) یگ وھدے ما ہم بے اگل و

ناپرمان و گمراہ بوتگین و هر پئیمین
بدین واہگ و هئا و هئوسانی گلام
بوتگین. ما وتی زند بدکاری و هسدئے
تھا گوازیئتگ. نپرتئے هکدار بوتگین و ما
گون یکدومیا نپرت کرتگ.

۴) بله مئے رگینؤکین هْدائے مهربانی

و مھر که زاهر بوت، ۵) هْدایا مارا
رگینت. مارا مئے نیکیں کارانی سؤبا
نرگینتی، وتی رهمئے سؤبا رگینتی. آییَا
مارا ششت و پاکین روھئے برکتا نوکین
زندے دات و اے پئما مارا رگینتی. ۶)
هْدایا مارا مئے رگینؤکین ایسا مسیھئے
برکتا، چه پاکین روھا سررچ کرت، ۷)
تانکه ما که آییئے رهمتئے برکتا بیگناه و
بیمئیار هساب بوتگین، ابدمانین زندئے
أمیتئے میراسدار بیین. ۸) اے گپ

راست انت و من لوٹان کہ تئو اے
 تالیمئے سرا زور بدئیئے، تانکہ ہما
 مردمان کہ وتی اُمیت گون ہدایا بستگ،
 وتی دلگوشا گون شرین کاران بکننت.
 اے شرین ہبر انت و پہ هرگسا پائِدگَمند
 انت.

۹ چہ بیسرین آر و گران و میتین
 سر و بن کنگان و چہ دیجاک و شریئتے
 بارئوا جنگ و جیڑھان وتا دور بدار، چیا
 کہ اے بیمانا و بیپائِدگین گپ انت. ۱۰
 انچین مردمے کہ باورمندانی رُمبا پرشت
 و پرؤش کاریت، یک و دو رندا آیا
 ہبردار کن. اگن شر نبوت، وتا چہ آیا
 دور بدار. ۱۱ چیا کہ تئو زائے کہ اے
 گمراہ و گنہکاریں مردمے و وتی جندئے
 گناہان بار انت.

گڈی ہبر

١٢ من اَرْتِماسا يا تيكيكاسا تئي كرا

راه دئيان. انچو كه كئيت، تنو جهد بكن
كه نيكوپليسئ شهر، مني كرا بيائے، چيا
كه مني اراده انت كه برئوان و زمستانا
همودا بگوازيئنان. ١٣ وتي سجھيئن وسا

بكن كه وكيل زيئناس و اپولسا آياني
سپرا كمك بكنئے. بچار كه آ په هچ چيزا
مُھتاج مېنت. ١٤ مئے مردم بايد انت در
بېرنت كه چون وتا په شرين كاران وېك
كننت تانكه دگراني زلورتان پوره بكننت.
اے پئما مئے مردمانی زندگي بيئسمَر
نبيت.

١٥ اے سجھيئن مردم كه مني كرا

انت، ترا سلام كننت. هما باورمند كه مارا
دوست دارنت، آيان سلام كن. هُدائے
رھمت شمئے سجھيئناني سرا ساھيل بات.